

Mlčení znamená souhlas

Nepříjemná úzkost, zatemňující srdce i mysl, mění se v malé kapky vody rodící se v očích. Kořeny slz, pramenících pod mými víčky, se utváří až hluboko v srdci. První potomci smutku mi stékají po tvářích a padají dolů, kde se mísí s vodami temného oceánu. Stali se skutečně součástí hlubokých vod nebo se z utrápeného těla snesli přímo na útes pode mnou? To netuším. Všude přítomná tma mi brání ve výhledu. Možná je odvál ledový vítr, otřásající celé mé tělo.

Chlad není jediný důvod, proč se chvěji. Stojí přede mnou otázka, jejíž odpověď mi rozhodne o celém životě. Měla bych uhasnout blikající světlo své duše nebo mu dát ještě šanci vzplanout, bojovat? Slova jsou mou nejsilnější zbraní. A věřte, mohou páchat mnohé zlo! Jen kdyby nahlas byly vyřčeny. Ale věřil by jim někdo? Nejspíš ne. Všichni by si mysleli, že je to jen hloupý výmysl jedné nevděčnice.

Hluboký žal nakračuje nohou ze stráně, ale rozum mu v jeho činech brání. Má duše volá po svobodě.

Stojím na břehu Tichého oceánu už dvě hodiny a nevím, jakým směrem se vydat. Když svítí Slunce, tenhle temný sráz v překrásné místo mění se. Nyní mi však tohle údolí i celé San Diego nahání hrůzu.

Strach i smutek se dostává do pozadí, když ozve se kručení v žaludku. V mé kabelce se však skrývá pouze make-up, pár fotek, deník a tužka. Ani jeden drobek na dně. V tom spěchu jsem si neuvědomila, že sebou беру téměř prázdnou tašku.

Když nemůžu utěšit svůj hlad, zaměstnávám alespoň oči. Listuji deníkem zachycující události minulého roku. Přestože jsem do Ameriky přilétla již začátkem srpna, deník začíná až v září.

A co vlastně dělá česká holka tak daleko od domova? Hledala jsem štěstí. Na palubě letadla jsem se ocitla plná touhy pro poznání a dobrodružství. Tehdy ještě bez škrábanců na srdci.

***

Myšlenku, abych se vydala do světa, mi vnukl do hlavy dědeček. „Vy mladí si vůbec nevážíte svobody, kterou máte,“ pronesl jednoho nedělního odpoledne. „Bodejt' by jo, vždyt' jste nikdy nežili ve státě svázaném nepropustnými hranicemi. Pro tebe Eliško, platí, co na srdci, to na jazyku. Teď si ale představ, že za jedno neuvážené slovo bys mohla strávit dlouhé roky v žaláři. Kdybys jen věděla, jaké to je být svázan k židli, neseďela bys doma. Kéž by mě stáří netížilo. Nohy nesly by mě daleko.“

Následovalo pár probdělých nocí. Dědova slova mě nutila k zamyšlení. A tak jsem o rok později vkročila na palubu letadla mířícího do Kalifornie.

Po nekončících hodinách už si mě v úplně jiném koutě světa odvážel domů starší americký pár, moje hostitelská rodina. Přivítali mě do svého domova, který se tím okamžikem stal na nadcházející školní rok i domovem mým.

Na začátku svého dobrodružství jsem si deníček nevedla. Týdny v euforii a radosti ze „života jako v dokonalém seriálu“ jsem e-mailem popisovala rodině. Když však nastalo období strádání a nenávisť všeho amerického, přišlo velmi přísné nařízení od agentury. Zůstala jsem úplně odříznuta od internetu a dostala jsem zákaz kontaktovat kohokoli z České republiky. Pravidlo, které mi mělo pomoci adaptovat se na jiné prostředí. Já jsem si ale potřebovala postěžovat. Kamarádům tady ve Státech jsem ale nemohla říct, jak to tu nenávidím. Kritiku rodné země těžko snáší. Jsou to neuvěřitelní patrioti.

Rozhodla jsem se tedy, svěřovat se papíru. Vzala jsem do ruky tužku a z obyčejného bloku, stal se můj nejlepší kamarád.

9. září

Milý dení
ku,

Psaní svých pocitů do sešitku jsem vždy považovala za úpadek, projev zoufalství. Nyní se na tebe však obracím s touhou nalézt hledanou útěchu. Momentálně jsi v okolí jediný, který rozumí mému rodnému jazyku.

Když pohlížím na první stránky, připomínám si každý den před osmi měsíci. Všechny tehdejší pocity jako by ve mně opět vzplanuli k životu.

17. září

Snad bych si tenhle kontinent i oblíbila, kdybych jen se do

kala pár vřelých slov od těch cizích lidí. Tak mizerně předstírají, že teď patřím do jejich rodiny. Cožpak se nedokážou smířit s tím, že jsem

eská holka z vesnice a v Ameri

anku mě nepromění? Pro

nedokážou pochopit, že jsem přijela jen poznat jejich kulturu? Ne stát se za každou cenu její sou

částí! A ty americký blafy, kde je základní surovinou olej, už můj žaludek dál nestráví.

Opět se ozvalo kručení. Teď bych snědla cokoliv. Listuji dál.

5. října

Kone

ně! Po dvou měsících hašteření mě koordinátorka umístila do jiné rodiny. Já bych uplynulé týdny přirovnala k peklu, ale myslím, že hostitelská rodina si poslední čas se mnou náramně užila. Jako by si připomněla svá mladá léta, kdy si libovala v trápení ostatních svými naschvály. Tak snadno člověk zapomene, že už je dospělý a chová se zase jako malé dítě.

Setkáním s mou novou, americko-mexickou rodinou však nastává úplně jiná etapa. Zavalily mě ještě větší pocity štěstí, než po příletu do USA. Obrovský dojem na mě dělá hlavně Josh, můj nový „táta“. Za jeho širokým úsměvem se jistě skrývá dobrácké srdce. I „mamka“, Angela, vypadá velmi přívětivě. Čtrnáctiletý Anthony i jeho o pět let starší bratr Tim mě přijali velmi vřele. Jen pohled nové sestry Marry, jako by mě probodala. Ihned mě upoutali její chladné o

i na krásné, ale kruté tváři. Je stejně stará jako já, ale tváří se, jako by ji patřil celý svět.

Příznávám, že při pohledu na svůj nový domov, zmocnilo se mě zděšení. Připadalo mi to jako návrat do nevyspělosti. Na celém domě se podepsala obrovská chudoba. Polkla jsem a své pocity jsem na sobě nenechala znát. „Tohle je moje poslední šance a jsem za ni vděčná,“ v duchu jsem si opakovala. Nesmírně si vážím toho, že mi nezištně otevřeli náru svého domova.

11. října

Bydlím tu jen pár dní, ale už si připadám jako skutečný

len rodiny. Cítím tu tolika lásky, slýchám vřelá slova a hlavně pochopení. Žiju si v americkém snu. Fakt, že pod stolem té idylky ob

as proběhne nějaká myš

i pavouk, beru s nadhledem.

17. listopadu

První neshody s Joshem

Rozhodla jsem se, trochu si vyzdobit pokojí

ek. Ostatní místnosti na mě působí nezabydleně. Jedinou výzdobu tu tvoří pár křesťanských obrazů a sošek. Pohovka v obývacím je uspořádána jako u nás doma, přesto jako by tu něco chybělo.

Televize! My nemáme televizi.

Právě jsem si na nástěnku v pokoji věšela plakát svého idolu, když mi na dveře zaťukal Josh. Zděšeným, nejspíš i pobouřeným výrazem ve tváři mě hned informoval, že takovýhle vzor neschvaluje.

„Julian Assange?“ namítl.

„Ano,“ přikývla jsem. „Obdivuji kuráž prostého lověka, postavit se proti mnoha vlivným chlápům.“

„Je to zlo

iněc,“ rozzlobil se Josh. „před spravedlností se schovává. Na Ekvádorské ambasádě v Londýně žije už půl roku, ale jakmile vyjde ven, policie ho zatkne.“

„A to ti snad připadá spravedlivé? Měl by být poslán do Švédska kvůli trestným činům, které nespáchal?“

„Ta žaloba na něj není uvalena bezdůvodně!“

„Ty Švédky, které tvrdí, že je znásilnil, slouží tajným službám. Obvinění je pouhou záminkou pro deportování Juliana do USA a jeho následném uvěznění. Ale nejedná se o žádné potrestání zlo

ince. Prioritou americké vlády je, znemožnit mu přístup k internetu.“

„Však na internetu páchá jenom zlo,“ odsekl mě Josh.

„Tím, že vyzrazuje nemravňá tajemství? Lidé by měli vědět,“ stála jsem si za svým názorem „jaké pikle na ně vláda chystá.“

„Kdo je nepřítelem mého státu, stává se tak i nepřítelem mým.“

Angela i Josh pocházejí z Mexika, ale již osmnáct let žijí ve Spojených Státech. Přestože doma stále mluví španělsky, cítí se jako právoplatní Ameri

ani.

„Dobrá tedy,“ snažila jsem se poklidně ukončit rozhovor přerůstající v hádku „respektuji tvůj názor. Přestože se ti to ale zdá pošetilé, já setrvám v obdivu opravdových hrdinů namísto Supermana.“ „Můj dům, má pravidla. Ten obrázek patří do koše nebo skončí v ohni!“ udělal Josh tečku našemu argumentu.

Oblaky bezmocnosti doprovázeli plameny ničící

část mé identity. Spálením obrázku toho, kterého bych svými filmy ráda následovala, však neshořela má touha vzdorovat. Překonání jakéhokoli úskalí jen proto, abych i já jednou mohla s klidným svědomím prohlásit, že jsem přiložila ruku ke zlepšení situace na světě. Protože jako dýka do srdce, mohou se pouhá slova zabodnout do národního vědomí. Ať už je to projev ústní i psaný, velký vliv bude mít pouze, bude-li brán vážně. Pokud se lidé místo prázdného stěžování společně chopí činů.

Tahle slova plná hrdinství se úplně vytratila z mé mysli. Kde je má kuráž teď, když ji potřebuji? Nyní můžu něco dokázat, ale já raději utíkám a zahrávám si s myšlenkou, ukončit svůj život. Proč se cítím tak mizerně. Nemělo by mě to spíše vyburcovat? Mělo! Přesto raději přeskakují tyhle stránky a vrhám se na čtení zážitků, které mě snad nepřimějí cítit se tak provinile.

17. ledna

Za těch pět měsíců už rozumím anglicky lépe. Při hodinách chápu mnohem víc a mé známky šplhají na vrchol.

„To zní optimisticky,“ říkám si a pokračuji ve čtení.

Holocaust je jen výmysl

Paní Martinezovou, učitelku dějepisu, jsem si velmi oblíbila. O to víc mě překvapilo, co se dnes odehrálo ve škole.

Spoluža

ka Melisa se zajímá o Holocaust. A tak dnes žadonila paní Martinezovou, aby nám o tom vyprávěla. Je pravda, že tuhle

část historie jsme vůbec neprobírali. Jenže odpověď paní učitelky zněla: „To bychom si v hodinách dějepisu také mohli vyprávět třeba o hobitech nebo vílách. Možná jste zhlédli nějaký film o krutostech páchaných Němci,“ pokračovala: „a ur

čitě to nebyl pohled hezký. Musíte však rozlišovat realitu od fikce. Nic tak strašného se nikdy nestalo. Holocaust je jen výmyslem filmařů. Tak, jako dravá zvěř se vrhne na kořist, scénáristé jsou diví po penězích diváků a tak na plátno uvedou jakoukoli zvrhlost, jen aby zaujali a nějaké to maso ulovili. Dnes se budeme zabývat největšími vynálezy 20. Století,“ smetla paní Martinezová otázku pod koberec. Než se však sta

čila nadechnout a pokračovat,

ze zadní lavice se opět ozval pisklavý hlásek: „Ale to přeci není žádná pravda. Není to výmysl!“

„Tak už dost,“ zamra

čila se paní učitelka

itelka a pohrdavým tónem dodala: „Neměla by ses, Meliso, tak moc dívat na televizi.“ Ve třídě propukl smích a zesměšněná studentka se do konce hodiny už neodvážila promluvit.

Tenkrát mi bylo Melisy vážně moc líto. Chtěla jsem se jí zastat. Bála jsem se ale, že by se posmívali nám oběma. To by Melise nijak nepomohlo.

„Z toho, co se včera při dějepise stalo, si nic nedělej,“ snažila jsem se ji při obědě utěšit. „Je to jen banda hlupáků.“

„Takže ty taky věříš, že Holocaust je skutečná událost?“ byla potěšena Melisa.

„No jasně! Vždyť my jsme se o tom v Čechách učili na dějepise.“

Melisa se lehce usmála, ale v očích jsem jí pozorovala zoufalství.

„Víš, na konci druhý světový války v mé zemi řádili Němci. Páchali tam mnohý neplechy. 8. Května 1945 nás Američani vysvobodili.“

„Vážně?“ usmála se Melisa.

„Jenže víc než 44 let se tvrdilo,“ pokračovala jsem ve vyprávění „že nás vysvobodili Rusové. I na školách se to učilo. Lidé v Plzni, to je město, kam Američani osmého přišli, věděli, že to není pravda. Nemohli ale nic říct. A v ostatních částech našeho státu se vážně věřilo, že našimi hrdiny byli až devátého května Rusové. Bylo to tak vyučováno na školách a kdo by zpochybňoval to, co říkají učitelé?“

Melisa se usklíbla. „Takových bláznů jako já po světě moc nechodí.“

„Trvalo to dlouho, ale pravda se ukázala,“ vnesla jsem trochu naděje.

Pamatuji se, že se spolužáci Melise posmívali ještě několik dní. Dokonce když se o pár dní později Melisa snažila obhájit, obdržela kázeňské napomenutí. Potom však do školy přišel Rodrigoův děda. Vyprávěl nám o Holocaustu a vyplulo na povrch, že on sám byl jeho obětí. Ani sám Rodrigo to do té doby nevěděl. V jejich rodině se tušilo, že děda měl těžké mládí. On sám o tom však nikdy nemluvil. Od toho dne ale objížděl školy v jihozápadní části USA a přednášel o svých zkušenostech. Tvrdit, že se to nikdy nestalo, je přeci jen obrovská neúcta k obětem.

Když se nad tím tak zamýšlím, je hrozné, jak slepě důvěřujeme učitelům. Na druhou stranu ale proč zpochybňovat to, co nám říkají? Tohle byl snad ojedinělý příklad, kdy se to vyplatilo. Studenti obvykle nepochybují o slovech svých kantorů. Považují ho za člověka vzdělaného, autoritu. Kdyby se ale Rodrigo doma nezmínil o svém dni, Melisa by byla nadále považována za hlupáka a studenti paní Martinezové by zůstali pevně přesvědčeni, že jedna z nejkrutějších událostí se nikdy nestala. A paní Martinezová by i další roky středoškolákům vykládala nesmysly.

A proč vlastně paní Martinezová tvrdila, že to všechno je jen výmysl? Domnívám se, že tomu sama věřila. Nejspíš to před lety slyšela na vlastní uši od svého profesora. Je to zkrátka začarovaný kruh.

***

Můj zrak se vrací zpět k deníku. Světlo z pouliční lampy je skromné a tak si jistě kazím zrak. To mou mysl momentálně netíží.

7. února

To byl zase trapas! Dnes se mě děti ve škole ptali, zda jíme krysy. Já jim to odkývala. Myslela jsem, že mluví o králícih. Už jsem doufala, že tohle období nedorozumění skončí již na letišti v Los Angeles. Tehdy mě při celní kontrole požádali, abych si sundala boty. Byla na nich kovová spona, která by pípala. A já byla tak nervózní, že jsem se spletla a

sundala si i ponožky. Až nechápající pohled celníka mě probudil a já sama se pozastavila nad tím, co to vlastně dělám.

Ale co, vždyť i Ameri
ani ze sebe ob
as dělají hlupáky! Třeba když se mě ptali, zda máme v Československu (oni zkrátka nedokážou pochopit, že už jsme dva oddělené státy) supermarkety nebo jestli musíme lovit. To jsem tehdy celá zrudla smíchy. A otázka, zda v Čechách mluvíme Evropsky, mě taky dost pobavila. Vážně se ptali, nevymýšlím si (i když je to neuvěřitelné!). Co jsou moje trapasy oproti jejich?

Neříkám, že všichni Ameri
ani jsou hloupí. Někteří jsou ale vážně natvrdlí! Vždyť i brácha Tim si myslel, že všichni Němci jsou blondáci s modrýma o
ima a že jsou to všichni nacisti. Jediné, co se totiž ve škole o Německu u
il, bylo o druhé světové válce. Vážně by měl při hodinách víc poslouchat.

15. února

Náboženství

Dnes jsem poprvé byla v kostele i na nedělní školu. Jelikož moje hostitelská rodina do kostela chodí každé úterý,
tvrtek, sobotu a neděli tam tráví celou, nemusím s nimi pokaždé. Přece jen, v Čechách nechodím do kostela vůbec. I to, že nyní chodím dvakrát týdně, se cení.

Nedělní škola za
íná už v sedm ráno, ale já si o víkendu ráda přispím. Dnes mě Josh ale přemluvil, abych šla s nimi. Minulý týden mi totiž k narozeninám dal Bibli.

Josh je silně věřící a
asto ke mně promlouvá. Snaží se mě naladit na stejnou vlnu. Vypráví o tom, jak byl v mládí silný ateista. Než poznal Angelu, dokonce bral i drogy. Joshova nemanželského syna neznám, ten už je dospělý a žije odděleně. Prý se však narodil závislý na drogách, protože Joshova tehdejší partnerka byla feša
ka.

Potom se však Joshův táta, který tehdy chodil do kostela jen krátce, rozhodl svému synovi pomoc. Jediné, co po Joshovi chtěl za oplátku, že mu poskytne ubytování i stravu bylo, aby s ním chodil každou neděli do kostela. A tak, přestože nadále utrácel všechny své peníze za drogy, objevil se Josh každou neděli na mši.

Když se ale jednou rozhodl kostel nenavštívit, vyboural se v autě. Bylo to s ním velmi kritické. Jelikož se mu nehoda stala v dobu, kdy měl být v kostele, nevěřil v náhodu. V ten okamžik za
al skute
ně věřit v boha.

Taky říkal, že bůh ho osvobodil od drog. Josh mi popisoval, jak cítil, že do něj na okamžik vstoupil. Joshův jazyk za
al vydávat zvláštní zvuky a z jeho úst plynula nesrozumitelná slova. Od té doby Josh navštěvuje každou mši a nedovolí chybět ani své rodině. Když si ho Angela před dvaceti lety brala za muže, musela si tak vzít i jeho náboženství.

To, že je Josh silně věřící jsem tedy věděla. Do dnes jsem si však myslela, že jsou to zkrátka hodně věřící křesťané. V nedělní škole jsem se dozvěděla, že jsou to apostolici (což je stále křesťanství) a jejich náboženství je velmi přísné. Při dnešním u

ení upřel farář svůj pohled na mě a po celé dvě hodiny ho ze mě nespustil. Jako by to říkal jen pro mě.

Kázal o tom, že kalhoty nejsou pro ženy. Ženy smí nosit jen sukně pod kolena, trička s dlouhým rukávem a samozřejmě bez výstřihu. Bůh si prý nepřeje ani, aby žena nosila make-up i náušnice. Jediné, jak se může ozdobit, jsou vlasy. Za celý život si je však nesmí stříhat, pouze z nich udělat účes. Naopak, muži si vlasy musí udržovat krátké. Také jsem zjistila, proč nemáme televizi. Na tu se totiž dívat nesmějí. Prý by tam mohli vidět něco špatného a bojíte se, že televize by je ušila násilím.

Těch věcí, co mají zakázáno, je mnoho. Už si to všechno ani nepamatuju. Zajímalo by mě, zda se Josh domluvil s farářem, že mě na dnešek přivede. Bylo to vážně směřováno ke mně nebo jsem jen paranoidní? Doposud byli tak chápaví. Snad by ode mě neodekávali, že si jen tak přisvojím jejich víru.

Jsem zmatená. Sama nevím, komu věřím a už vůbec ne jak se k novým informacím postavit.

16. února

V noci jsem moc nespala a Marry si ve škole všimla mých rozpaků. Snažila jsem se na sobě nedat nic znát, ale zkrátka ne a ne vytěsnit to ze své mysli. Odpoledne jsme byli s Marry samy doma. To bylo snad poprvé, co jsme si tak hezky popovídali. Zjistila jsem, že není vůbec zlá, jak jsem si původně myslela. Je to moc milá holka, která jen ošividně není moc šťastná. Přestože je silně věřící, zdá se, že i jí dělají přísná náboženská pravidla problémy. Svěřila se mi, že by se ráda brzy odstěhovala. Její vztah k Joshovi rozhodně není vřelý, ba naopak. Dusí v sobě nenávislivé city. Josh není její ani Timův táta. Angela s Joshem mají společně jen nejmladšího syna, Anthonyho. Nevím, proč Marry tolik nenávidí svého nevlastního otce, ale tichým hlasem pronesla, že stejně její mamku nemiluje. Nejspíš Josh Angelu podvedl, jinak by Marry něco takového nemohla říct.

Už mě bolí oči. Obracím na poslední stránku svého deníku.

21. duben

Tohle jsem snad raději ani nechtěla vědět!

Odpoledne jsme s Anthonym vedli jeden z našich důvěrných rozhovorů. Anthony mi na sebe často vyzrazuje nejrůznější tajemství. Nechápu, jakým jazykem jsem si získala jeho důvěru. Víím o něm snad všechno. Překvapuje mě to, protože já se mu nikdy nepsvěřila. Myslím, že tajemství rozhodně udržet nedokáže. Pálilo by ho to na jazyku.

Nejspíš mi všechno říká, protože nemá komu jinému. Sourozencům ani rodičům tohle říct nemůže, protože se mi často svěřuje, jak neuposlechl svou víru. Kamarádům ze školy zase nemůže říct to, co se děje doma. Žijeme v malém domku, ale je přeplněný prapodivnými tajemstvími a záhadnou minulostí.

Dneska mi vyprávěl o Marry. Prý, když byl Anthony ještě malý, Marry byla úplně jiná. Každého dokázala zahřát svým úsměvem. Když vstoupila do místnosti, Anthonymu se pokaždé rozzářily oči. Miluje svou velkou sestru, i když nevlastní, a chtěl by ji zpět. Rád by zase bydlel s tou veselou dívkou.

„Pokaždé, když přijde Josh domů, Marry si raději zaleze do svého pokoje,“ stěžovala jsem si. „Víš, to je těžký,“ odpověděl Anthony a sklopil zrak. „Před devíti lety ji Josh totiž moc ublížil.“

„Jak ublížil?“ nechtěla jsem vyzvídat, ale zvědavost mi nedala. Anthony se na chvíli odmlouval a pak tajemně tichým hlasem prohlásil: „On, on ji znásilnil.“ Zarazila jsem se a pak jsem si dovtípila, že nejspíš špatně rozumím. „Cože?“ vyhrkla jsem.

„Já byl ještě docela malý a Marry bylo osm. Táta ji sám doma hlídal.“

„To by od něj Angela přece odešla,“ nevěřila jsem mu.

„Bojí se ho. Už kolikrát ho vyhodila a nějakou dobu žil se svým tátou, ale pak se zase nakvartýroval zpátky.“

Nechtěla jsem si přiznat, že tenhle příběh by mohl být pravdivý. Najednou to ale všechno do sebe zapadalo. Proto ho Marry tak nenávidí. Proto si myslí, že její mamku nemiluje.

„Proto Josh nikdy nevstoupí do pokoje Marry a stojí jen u prahu jejího pokoje?“ zeptala jsem se.

„Jo, má to zakázaný. Pamatuješ, jak jsme ho přistihli, že prohledával její pokoj? Těch následujících trináct dní nepracoval do noci, jen mu mamka zakázala, aby tu přespával. Neustále chce Marry kontrolovat.“

Jako by všechna ta tajemství byla odhalena. Ale je to vážně pravda? Už kolikrát jsem Anthonyho přistihla, jak si něco vymýšlí i přibarvuje. Proč by o tomhle lhal? Víím, že Joshova minulost je pochmurná, ale před devíti lety už přeci navštěvoval kostel. Je jeho víra jen falešný kabát, skrývající všechno zlo? Ale jak by mohla matka dopustit, aby její dcera i nadále žila s člověkem, který ji tolik ublížil. Tohle přeci musí být jen výmysl. Ale co když ne?

Včerejším dnem končí můj deník. O dnešku už se nezmiňuji ani slovo. A právě události dnešního dne by stály za zmínění. Rozhodla jsem se totiž, otestovat pravdu. Když jsem přišla ze školy, řekla jsem Anthonymu, že jsem o všem informovala své rodiče. Že jsem ve škole zašla do knihovny a o včerejším rozhovoru popsala rodině v e-mailu.

„Já ti důvěřoval,“ vykřikl. „A co s tím budou dělat?“

„Teď jsou na cestě za českým koordinátorem. Všechno mu poví.“

Anthonyho oči vyzrazovaly obrovský strach. „Táta mě zabije,“ zamumlal.

Náhle se Angela vrátila z práce a já si šla dělat úkoly. Anthony si ještě chvíli kousal nehty, ale brzy čelil svému strachu a našel odvalu všechno mamce povědět. Když domu přišel zbytek rodiny, Angela právě telefonovala svému muži. Opět jsem zaslechla nervózní šuškáání. Sourozenci se nejdřív zamračili, ale v zářetí se Marry usmála. „Ten se teďka smaží!“ zaradovala se.

Josh pracuje blízko a tak byl během pár minut doma. Po celém domě se rozléhala hádka mezi Joshem a Angelou. Byli zmatení, nevěděli co dělat. Bavili se španělsky. Netušili, že já všemu rozumím. Španělsky umím plynule. To jsem jim ale zatajila. Neměli by trpělivost, poslouchat moje anglické koktání, když by věděli, že umím španělsky. A já bych se tak nenačila pořádně anglicky.

„Všechno zapřeme, nemá žádný důkazy. Anthony musí popřít, že tohle někdy řekl. Jak to ten hlupák mohl vyžvanit? Cožpak vůbec nepřemýšlí?“ rozčiloval se Josh.

„Buch,“ práskla jsem dveřmi. Utíkám. Tady zůstat nemůžu. Bojím se.

„Kam běžíš,“ křičí Angela.

„Pryč,“ panicky ječím. „Už jsem slyšela dost,“ volám španělsky.

Utíkám.

„Buch,“ ozvou se opět domovní dveře.

„Joshi, počkej!“ řve Angela.

Slyším kroky. Následují mě. Jsou rychlé. Kam teď? Josh obvykle nechává auto odemknuté. Riskuji, může mě to stát čas. Beru za kliku auta. Mám štěstí.

Nastartovat dráty? Neumím! Schovávám se k pedálům. Josh se nachytl. Nevidí mě. Běží dál.

V okolí je spousta zataček. Dá zabrat, najít mě. Josh se ale snaží usilovně. Nejspíš si dovtípl, že jsem jeho příznání ve španělštině rozuměla.

Vrací se zpět. Míří k autu. Zmocňuje se mě panika. Lezu k zadnímu sedadlu. Snad mě nevidí. Otevírá dveře. Startuje. Vyjíždí a hledá mě.

„Mlč,“ křičím na panický hlas ve své hlavě. „Klid,“ utišuji se. „Hysterie teď nepomůže.“ Zadržuji dech. Hlasité dýchání by mě prozradilo. Jsme už daleko od domova. Co když si mě teď všimne? Zabije mě?

„Ááá, tady jsi,“ raduje se Josh. Jedeme dál. Auto zrychluje.

„Sakra! Falešná stopa,“ rozčiluje se Josh. S někým si mě spletl. Nakonec to vzdává. Jede domů.

Jeho pátrání končí. Josh vystupuje z auta, když ho Angela nervózně vítá ve dveřích. Oddechnu si. Vzápětí si všímám, že tu nechal klíčky. Kolikrát jsem mu říkala, ať si na tohle dá pozor. Momentálně jsem mu ale vděčná. Dveře od domu se zavřeli. Hlavou se mi honí hrůzné myšlenky. Řidičák nevlastním a řídit moc neumím. Ale řídit už jsem párkrát zkoušela.

Pokouším se nastartovat auto. První pokus se nezdařil. Josh vybíhá ze dveří.

„Hod' mi klíče,“ volá Josh na Tima. Snažím se rozjet. Nervózně kroutím klíčkema. Josh už je skoro u mě. Vyjíždím. Než Josh vyjede, mám náskok. Teď se ale nebojím tolik Joshe jako sebe. Vybourám se. Zatačka! Kroutím volantem. Stále naživu. Dupu na plyn.

Řítím se do příkopu. Vidím smrt přímo přede mnou. Uhýbám. Končím v sloupu.

Po pár vteřinách opět nabývám vědomí. Běží ke mně pár lidí, mezi nimi je i Josh. Nabízí, že mě odveze do nemocnice.

„Néé,“ vyhrknu ze sebe a vzápětí si všimnu krve pod sebou. Omdlívám.

Probouzím se až v sanitce. Naštěstí jsem nejela moc rychle, a tak nemám závažná zranění. Jsem jen trochu v šoku. V nemocnici mě po ošetření dovolují odejít.

***

A tak jsem se ocitla na tomhle útese, plná myšlenek o smrti. Během posledních hodin, cítila jsem smrt v blízkosti již několikrát. Teď už svírám svůj život pevně v dlaních. Proč tedy přemýšlím, že ho jen tak odhodím? I mě samotnou ta myšlenka děsí.

Je to jen ukvapený názor? Vidím všechno příliš černě? Nebo vážně není jiné cesty, kterou bych se vydala? Kam mám teď jít? Zpět se vrátit nemůžu. A moji rodiče samozřejmě o událostech uplynulých dní nemají ani tušení. Kéž bych jim ten e-mail vážně poslala.

Cožpak kvůli nedostatku energie postrádám i rozum? Když jsem unavená, bývám velmi pesimistická. S prázdným žaludkem nedokážu myslet racionálně.

Pokud teď neskočím, možná budu zítra litovat. Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítra. Skočím, stejně nemám kam jít. Jak bych vysvětlila, že žádám zase o novou rodinu? Není šance, že bych mohla být umístěna do třetí rodiny.

Do Čech se ale taky vrátit nemůžu. Všichni vědí, že se mám vrátit až za tři měsíce. Sedmnáct let těžce pracuju na pověsti slušné dívky a snažím se působit bezchybně. Kdybych se teď vrátila domů dřív, zdálo by se, že jsem uličník. Co by si ostatní řekli? Úplně by mi to zničilo pověst! Jediná možnost, kterou jsem zatím nezávázala je, říct pravdu. Josh by si zasloužil trest. Jenže co když se polepšil? Co když za těch devět let skutečně žije úplně jiný život? A věřil by někdo mým slovům? Joshův starší brat pracuje ve vládě, určitě by z toho bratříčka vytáhl. Před lety se pohádali a moc spolu nemluví, ale v tomhle by ho přeci nenechal. Navíc, kdyby se rozneslo, že vlivný politik má bratra s takhle černou minulostí, působilo by to špatným dojmem. Nemám šanci. Skočím. Definitivně rozhodnuto.

Za chvilinku vstanu a ukončím tohle trápení. Ještě minutu, jsem tak unavená. Nemám energii vstát. Na chvíličku zavru oči a za pět minut se rozloučím s tímhle světem. Voda bude tak studená. Studená.

***

Ranní světlo mě probouzí. Uvědomuji si, že oči jsem nezavřela jen na pět minut. S novým dnem přicházejí odlišné myšlenky. Zato hlad se nikam neztratil. Mám i trochu víc energie. Teď už bych klidně vstala a došla na okraj útesu. Chlad ledového oceánu mě však stále děsí. Je to vážně správné rozhodnutí?

Co by udělal Julian Assange? Odkryl by pravdu! Jenže já se na tomhle útese půl roku schovávat nemůžu! Assange je můj velký vzor. Jeho život však ukazuje, že boj o svobodu slova není u konce. Ačkoli je to co dělá správné, být nepřítelem vlivných lidí se nevyplácí. Lidé po celém světě se za Juliana postavili. Moci některých veřejných činitelů se to ale nevyrovná. Jakou váhu má pravda proti penězům? Jak velké je moje pravdivé slovo proti vlivu Joshova bratra? Politici nemůžou říkat, co chtějí. Bojí se o hlasy svých voličů. Musí si rozmyslet, co řeknou. Dokážou ale ovlivnit, co lid uslyší.

Nemám takovou odvalu, jako můj vzor. O to víc Juliana obdivuji. Josh by si zasloužil odpykat si svůj trest. Očividně i Marry by mu to přála. Jen se bojí sama to vyslovit. Jestli se Josh polepšil, to by nejlépe posoudili sami soudci.

***

A tak si díky mé zbabělosti Josh dál vesele běhá na svobodě. Odlétám domů. Co je mi po názorech ostatních! Já nic špatného neudělala. Ať si myslí, co chtějí.

Nakonec jsem se i s Joshem udobřila. Teď jsem bydlela týden u koordinátorky. Celá rodina ale přišla na letiště, rozloučit se se mnou. Anthony, Tim, Marry, Angela i Josh. Slzám v očích jsme se neubránili. I po tom všem se mi bude stýskat. Slíbili jsme si, že si budeme alespoň dopisovat.

***

O tři roky později

Dnes mi přišel dopis z Ameriky. Po celou dobu jsme s Marry v kontaktu. Marry mi oznámila, že Josh byl odsouzen za znásilnění. Není to však za to, co udělal jí. Obětí je jiná dívka. Že to nebyl jeho první čin, už vyšlo na povrch. Bohužel mu však znásilnění Marry nepřidá ani jeden rok ve vězení. Už je tomu dvanáct let. Souzen za to mohl být maximálně před dvěma lety, teď už je pozdě. Jistě si odsedí dlouho dobu i tak. Jediné co mě však trápí je, že jsem tu druhou dívku mohla zachránit. Kdybych tehdy promluvila, dnes mohlo být všechno jinak. Svým mlčením jako bych dala souhlas Joshovým činům. I já jsem vina. O sebevraždě už neuvažuji, z toho jsem vyrostla. Zbytečně bych tak zasáhla své blízké. Život s výčitkami svědomí však nebude snadný.

Aneta Jirková,
PSJG Hradec Králové